

Arrest

nr. 180 720 van 13 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische en Syrische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2016, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DOBRIN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Moldavische en Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 24 februari 2016 en op 26 juli 2016.

1.3. Op 19 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Clococheni Vechi, Moldavië, en de Moldavische nationaliteit te bezitten. In 1999 trouwde u met uw man A.(...) A.(...) (15/25299), die in Moldavië farmacie studeerde. In 2001 verhuisde u met uw man naar Mayadin, Syrië. U verkreeg uiteindelijk ook de Syrische nationaliteit. U bent in juni 2015 samen met uw man en kinderen uit Syrië vertrokken vanwege de algemene onveiligheid door de oorlog en door de aanwezigheid van Islamitische Staat in de regio van Mayadin. Uw man reisde van Turkije verder naar België. U reisde met uw kinderen naar Moldavië. U woonde twee maanden bij uw zus in Moldavië. Vervolgens reisde u naar België. U vroeg op 4 november 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een Moldavische huwelijksakte, een Syrisch uittreksel van de burgerlijke stand, een Syrisch familieboekje, een Turkse vluchtelingenkaart, een nationaliteitsakte, een bewijs van aanvraag van een identiteitskaart, een bewijs van afgifte van uw Syrische identiteitskaart en attesten van het Syrische Ministerie van Onderwijs betreffende de schoolcarrière van uw kinderen neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld bij terugkeer naar het land van nationaliteit van de aanvrager. U verklaart zowel de Syrische als de Moldavische nationaliteit te bezitten (CGVS, p. 3 en 11). Bijgevolg dient dus te worden nagegaan of u bij terugkeer naar Moldavië een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. U bent in 2001 verhuisd naar Syrië om er zich te vestigen met uw man die van Syrische afkomst is (CGVS, p. 5). U bent in 2004 nog terug naar Moldavië geweest om er te bevallen van uw dochter R.(...) (CGVS, p. 5). In 2008 of 2009 heeft u opnieuw een tijdje in Moldavië doorgebracht bij uw familie omdat uw ouders naar Rusland verhuisden (CGVS II, p. 6). In 2015 reisde u met uw kinderen opnieuw Moldavië. U woonde gedurende twee maanden bij uw zus (CGVS II, p. 2 en 3). U zou er wachten tot uw man een beschermingsstatus zou hebben waarna u zou overkomen in het kader van gezinshereniging. Omdat het te lang duurde voordat hij een beschermingsstatus kreeg bent u ook met uw kinderen naar België gereisd (CGVS II, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u na twee maanden uit Moldavië bent vertrokken zegt u dat uw zus niet wilde dat u en uw kinderen nog langer bij haar inwoonden en dat uw kinderen hun vader wilden zien (CGVS II, p. 5). U zegt later nogmaals dat u uit Moldavië vertrokken bent omdat u niet zonder uw man kon leven en uw kinderen niet zonder hun vader (CGVS II, p. 6). U wordt verder dan gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Moldavië waarop u antwoordt dat u niemand heeft in Moldavië en herhaalt u dat u niet zonder uw man zou kunnen leven (CGVS, p. 8). Wat betreft uw stelling niemand te hebben in Moldavië dient gezegd dat u wel degelijk familie heeft in Moldavië. Zo woont uw zus daar nog steeds en kon u zelfs met uw kinderen twee maanden bij haar inwonen. U brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat u bij terugkeer naar Moldavië een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Uit informatie betreffende de situatie van vrouwen in Moldavië, die aan het administratieve dossier wordt toegevoegd, blijkt bovendien nergens dat alleenstaande – hoogopgeleide – vrouwen specifiek een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen. U bracht zelf ook geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve blijkt uit de nationaliteitswetgeving van Moldavië dat ook uw kinderen de Moldavische nationaliteit bezitten. Bijgevolg dient hun vrees eveneens ten aanzien van Moldavië te worden beoordeeld. U haalt aan dat uw kinderen geen Roemeens kunnen en niet zonder hun vader kunnen leven (CGVS II, p. 6). Hieruit blijkt niet dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zouden hebben of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade. Verder blijkt nergens uit informatie dat kinderen van een Moldavisch-Syrisch koppel zonder meer een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw kinderen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat zij ook de Syrische nationaliteit bezit, net zoals haar echtgenoot, en dat zij omwille van dezelfde redenen als haar echtgenoot uit Syrië is gevlucht. Het feit dat zij en haar kinderen tevens de Moldavische nationaliteit bezitten is hier naar mening van verzoekster niet van essentieel belang, nu zij reeds sedert 1999 getrouwd is met haar Syrische echtgenoot en aldus toen al gekozen heeft om haar Moldavische afkomst achter te laten en samen met haar echtgenoot een nieuw leven te beginnen in Syrië. Zij heeft zich naar eigen zeggen gekeerd tot de religie en gewoontes van haar echtgenoot en heeft haar leven volgens de Syrische standaarden geleid. Verzoekster acht het oordeel dat zij zou kunnen terugkeren naar Moldavië niet realistisch en absoluut geen weerspiegeling van de realiteit. Zij werpt op dat feit dat zij nog op bezoek is geweest in Moldavië niet maakt dat Moldavië opeens en opnieuw haar thuisland is en betoogt dat, in het geval een asielaanvrager een dubbele nationaliteit heeft, moet worden gekeken naar welk land effectief het thuisland is. Verzoekster laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden weigeringsbeslissing slechts rekening houdt met de Moldavische nationaliteit van haar en haar kinderen, en helemaal geen rekening houdt met hun Syrische nationaliteit, wat naar mening van verzoekster dan ook niet volledig conform is met het toe te passen verdrag. Zij stelt dat haar thuisland Syrië is en dat er in haar geval geen sprake kan zijn van 'terugkeer naar Moldavië'. Zij is immers niet uit Moldavië gevlucht doch uit Syrië en dit omwille van de algemeen bekende oorlogssituatie aldaar. Wat haar kinderen betreft, laat verzoekster gelden dat zij slechts de Moldavische nationaliteit hebben verkregen op grond van de nationaliteitwetgeving. De kinderen hebben aldus geen enkele band met of verleden in Moldavië. Verzoekster stelt zich de vraag hoe dan ernstig kan geoordeeld worden dat de kinderen naar Moldavië zouden kunnen terugkeren. Het feit dat zij voor hun aankomst in België twee maanden in Moldavië hebben verbleven is een keuze geweest van de ouders om ze in veiligheid te stellen, aldus verzoekster, die benadrukt dat het verblijf in Moldavië slechts een tussenstop was, zoals andere vluchtelingen eerst in andere landen verblijven voor ze naar België komen. Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat het argument dat zij nog familie zou hebben in Moldavië ook ongegrond is, nu haar zus ook reeds enige tijd geleden naar Rusland is verhuisd. Verzoekster heeft naar eigen zeggen dan ook absoluut geen mogelijkheid om haar lang geleden achtergelaten leven te hernemen in Moldavië, hetgeen overigens zou betekenen dat zij en de kinderen uit het leven van hun echtgenoot en vader, die in België erkend werd als vluchteling, zouden gerukt worden. Een gezin uiteen halen op basis van het feit dat sommige gezinsleden ook een andere nationaliteit hebben houdt *in casu* geen rekening met het grotere belang van het gezinsleven en met de bescherming hiervan zoals gewaarborgd door het EVRM, aldus verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin rekening heeft gehouden met de inspanningen en de evolutie van de kinderen sinds zij in België zijn aangekomen. Verzoekster stelt dat de kinderen goed ingeburgerd zijn en uitstekende resultaten behalen op school. Als ze verplicht zouden worden om België te verlaten, zouden ze de school moeten verlaten en zou hun onderwijsloopbaan alsnog onderbroken zijn. Het opnieuw van nul beginnen, in een situatie waarin zij geen enkele mogelijkheid heeft om de kinderen in Moldavië te onderhouden, zou eveneens een inbreuk zijn op hun recht op een fatsoenlijk leven en zou afbreuk doen aan de eerbieding van hun recht op een normaal familieleven, aldus nog verzoekster.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 14 EVRM, herhaalt verzoekster dat zij samen met haar echtgenoot en kinderen uit Syrië gevlucht is omwille van de algemeen bekende oorlogssituatie aldaar. Bovendien hebben zij en haar kinderen, net zoals haar echtgenoot, tevens de Syrische nationaliteit. Verzoekster meent dan ook dat zij en haar kinderen door de bestreden beslissing worden gediscrimineerd ten opzichte van haar echtgenoot omwille van hun dubbele nationaliteit. Er worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen namelijk twee totaal

uiteenlopende beslissingen genomen voor leden van hetzelfde gezin, die door dezelfde redenen uit dezelfde omgeving gevlucht zijn, en dit slechts omwille van het feit dat verzoekster en haar kinderen ook een andere nationaliteit bezitten. Dit terwijl artikel 14 EVRM de discriminatie op grond van "nationale of maatschappelijke afkomst" specifiek verbiedt.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoeksters geboorteakte, een kopie van de beslissing tot toekenning van de Syrische nationaliteit aan verzoekster, een attest gezinssamenstelling dd. 6 oktober 2016, een kopie van de attesten van immatriculatie van verzoeksters kinderen M.A. en R.A., een kopie van de paspoorten van verzoeksters kinderen M.A., S.A., F.A. en M.A., een kopie van een huwelijkscertificaat, de beslissing houdende erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeksters echtgenoot, een bundel schoolsituatie/rapporten/getuigenissen van schoolafgevaardigden van de zes kinderen, een kopie van het paspoort van verzoeksters echtgenoot dd. 24 februari 1993, een kopie van het paspoort van verzoeksters echtgenoot dd. 5 augustus 1999, een kopie van het familieboekje, een kopie van het attest van immatriculatie van verzoeksters echtgenoot, een kopie van verzoeksters attest van immatriculatie en een attest van het OCMW Zoersel dd. 6 oktober 2016.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de nood aan bescherming dient te worden beoordeeld bij terugkeer naar het land van nationaliteit van de aanvrager, zij verklaart zowel de Syrische als de Moldavische nationaliteit te bezitten en zij geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Moldavië een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals wordt toegelicht, uit de informatie betreffende de situatie van vrouwen, toegevoegd aan het administratief dossier, bovendien nergens blijkt dat alleenstaande – hoogopgeleide – vrouwen specifiek een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen en zij zelf ook geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel zou blijken, (ii) uit de nationaliteitswetgeving van Moldavië blijkt dat ook haar kinderen de Moldavische nationaliteit bezitten, zij weliswaar aanhaalt dat haar kinderen geen Roemeens kunnen en niet zonder hun vader kunnen leven doch hieruit niet blijkt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zouden hebben of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade en verder nergens uit informatie blijkt dat kinderen van een Moldavisch-Syrisch koppel zonder meer een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen en (iii) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen op bovenstaande vaststellingen daar deze slechts betrekking hebben op haar identiteit en herkomst en die van haar kinderen, gegevens welke niet onmiddellijk ter discussie staan.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en heeft men geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut. Met andere woorden gelden in geval van dubbele nationaliteit de beide landen als land van herkomst.

Uit verzoekster verklaringen blijkt dat zij zowel de Syrische als de Moldavische nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 15, p. 3 en p. 11). Dit wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in het verzoekschrift en ter terechtzitting. Wat betreft de nationaliteit van haar kinderen, verklaarde verzoekster ter terechtzitting dat zij de Moldavische nationaliteit niet bezitten maar dat zij deze probleemloos en zonder enige formaliteit kunnen bekomen. Nochtans wordt in het verzoekschrift meermaals uitdrukkelijk gesteld dat de kinderen net zoals verzoekster zowel over de Syrische als de Moldavische nationaliteit beschikken (p. 3 en p. 6). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeksters kinderen op basis van de nationaliteitswetgeving van Moldavië als kinderen van een Moldavisch onderdaan eveneens de Moldavische nationaliteit hebben verworven (artikel 11). Gelet op de dubbele nationaliteit van verzoekster en haar kinderen, dient zij aldus aan te tonen dat noch de Syrische, noch de Moldavische overheid haar de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Moldavië blijkt te koesteren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht overwogen als volgt: *“U bent in 2001 verhuisd naar Syrië om er zich te vestigen met uw man die van Syrische afkomst is (CGVS, p. 5). U bent in 2004 nog terug naar Moldavië geweest om er te bevallen van uw dochter R.(...) (CGVS, p. 5). In 2008 of 2009 heeft u opnieuw een tijdje in Moldavië doorgebracht bij uw familie omdat uw ouders naar Rusland verhuisden (CGVS II, p. 6). In 2015 reisde u met uw kinderen opnieuw Moldavië. U woonde gedurende twee maanden bij uw zus (CGVS II, p. 2 en 3). U zou er wachten tot uw man een beschermingsstatus zou hebben waarna u zou overkomen in het kader van gezinshereniging. Omdat het te lang duurde voordat hij een beschermingsstatus kreeg bent u ook met uw kinderen naar België gereisd (CGVS II, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u na twee maanden uit Moldavië bent vertrokken zegt u dat uw zus niet wilde dat u en uw kinderen nog langer bij haar inwoonden en dat uw kinderen hun vader wilden zien (CGVS II, p. 5). U zegt later nogmaals dat u uit Moldavië vertrokken bent omdat u niet zonder uw man kon leven en uw kinderen niet zonder hun vader (CGVS II, p. 6). U wordt verder dan gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Moldavië waarop u antwoordt dat u niemand heeft in Moldavië en herhaalt u dat u niet zonder uw man zou kunnen leven (CGVS, p. 8). Wat betreft uw stelling niemand te hebben in Moldavië dient gezegd dat u wel degelijk familie heeft in Moldavië. Zo woont uw zus daar nog steeds en kon u zelfs met uw kinderen twee maanden bij haar inwonen. U brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat u bij terugkeer naar Moldavië een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Uit informatie betreffende de situatie van vrouwen in Moldavië, die aan het administratieve dossier wordt toegevoegd, blijkt bovendien nergens dat alleenstaande – hoogopgeleide – vrouwen specifiek een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen. U bracht zelf ook geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

(...)

U haalt aan dat uw kinderen geen Roemeens kunnen en niet zonder hun vader kunnen leven (CGVS II, p. 6). Hieruit blijkt niet dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zouden hebben of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade. Verder blijkt nergens uit informatie dat kinderen van een Moldavisch-Syrisch koppel zonder meer een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen.”

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zij stelt weliswaar dat ook haar zus ondertussen naar Rusland verhuisd is en dat zij aldus geen familie en dus ook geen opvangmogelijkheden meer heeft in Moldavië doch beperkt zich in dit verband tot loutere beweringen. Tijdens haar tweede gehoor op 26 juli 2016 bevestigde verzoekster overigens dat haar zus nog steeds in Moldavië woonde (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Hoe dan ook, het loutere feit dat zij geen familieleden meer zou hebben in Moldavië is onvoldoende om in hoofde van verzoekster, die een hogere opleiding heeft genoten en die in Moldavië ook een korte tijd als verpleegster heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 15, p. 5 en stuk 22, vragenlijst CGVS, vragen 11-12), gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hetzelfde geldt voor haar stelling dat haar kinderen de Moldavische nationaliteit hebben verkregen op grond van de nationaliteitwetgeving en zij aldus geen enkele band met of verleden in Moldavië hebben. Ook met het betoog dat zij er sinds haar huwelijk in 1999 voor gekozen heeft om haar Moldavische afkomst achter zich te laten en een nieuw leven te beginnen samen met haar echtgenoot in Syrië, dat zij sindsdien haar leven volgens de Syrische standaarden heeft geleid en dat Syrië de laatste vijftien jaar haar thuisland is geweest, brengt verzoekster geen elementen bij waaruit kan blijken dat zij en haar kinderen in geval van terugkeer naar Moldavië een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren of dat zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoeksters keuze om zich na haar vlucht uit Syrië met haar kinderen naar Moldavië heeft begeven, waar zij gedurende twee maanden bij haar zus heeft ingewoond, in plaats van samen met haar echtgenoot naar België te komen duidelijk aantoonde dat zij nog meer banden heeft met haar geboorteland dan zij in het verzoekschrift wil laten uitschijnen. Voor het overige komt verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet verder dan het louter poneren dat een terugkeer naar Moldavië niet realistisch is en dat zij absoluut geen mogelijkheid heeft om er haar lang geleden achtergelaten leven te hernemen, wat echter opnieuw niet volstaat om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Moldavië aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend.

Verzoekster brengt gelet op het voorgaande evenmin elementen bij waaruit kan blijken dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Moldavië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster en haar kinderen geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van desbetreffend artikel. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkaar (nog)

geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In de mate verzoekster erop wijst dat haar echtgenoot als vluchteling werd erkend, benadrukt de Raad dat de vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus niets afdoet aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Moldavië, haar geboorteland waarvan zij nog steeds de nationaliteit draagt. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar en haar kinderen moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In zoverre verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit het door haar aangehaalde citaat concludeert dat de Raad het belang en de bescherming van de familie en de band van de kinderen met hun vader boven het bezit van een dubbele nationaliteit plaatst, gaat zij uit van een manifest verkeerde lezing van het arrest in kwestie, waar geen bezit van een dubbele nationaliteit aan de orde was doch waar aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van acht jaar werd opgelegd. Het was de duur van dit inreisverbod, tijdens dewelke de kinderen wellicht de aanwezigheid van hun vader moesten missen, in combinatie met het gegeven dat de moeder van de kinderen als vluchteling werd erkend en zij de verzoekende partij derhalve niet kon vergezellen naar het land van herkomst, dat de Raad heeft doen beslissen dat onmogelijk kon worden besloten dat het inreisverbod geen breuk in de familiale relaties zou betekenen. Verzoekster kan de overwegingen in dit arrest aldus bezwaarlijk op haar eigen situatie betrekken. De Raad herhaalt te dezen dat de thans bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dat de bestreden beslissing aldus op zich niet leidt tot een feitelijke scheiding van het gezin, noch leidt tot een breuk in de familiale relaties van verzoekster en haar kinderen, en dat zij gebruik kan maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekster er nog op wijst dat haar kinderen zeer goed geïntegreerd zijn in België en dat zij uitstekende resultaten behalen op school, benadrukt de Raad dat deze elementen irrelevant zijn bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Verzoekster toont overigens op generlei wijze aan dat het recht op onderwijs van haar kinderen door de bestreden beslissing wordt miskend. De bestreden beslissing, die zo weze andermaal herhaald op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, strekt er immers op geen enkele wijze toe verzoeksters kinderen hun recht op onderwijs te ontfangen.

2.8. Voorts kan verzoekster de schending van artikel 14 EVRM niet dienstig aanvoeren, aangezien dit artikel *in casu* geen toepassing kan vinden daar het artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten en vrijheden verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM neergelegd recht. Zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.7 wordt de schending van artikel 8 EVRM *in casu* niet dienstig aangevoerd zodat evenmin een schending van artikel 14 EVRM kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer daar overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM het EVRM geen recht geeft op asiel, zodat hoe dan ook niet wordt ingezien hoe een schending van artikel 14 EVRM zou kunnen voorliggen door het loutere feit dat aan verzoekster en haar kinderen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

2.9. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen daar deze slechts betrekking hebben op de identiteit, nationaliteit en herkomst van haarzelf, haar echtgenoot en haar kinderen, haar burgerlijke staat en gezinssamenstelling en de schoolcarrière van de kinderen, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS